

SHADOW

ความสมบูรณ์แบบของบรรดาอินฟลูเอนเซอร์
อาจเป็นเพียงภาพลวงตา

JULIE
CHAN
IS
DEAD

จูลี ชาน
ตายแล้ว

ลีอาน จาง : เขียน
วรรณภา วงษ์ฉัตร : แปล

แต่ผู้คนในโลกอินเทอร์เน็ตยุค 2010
ที่เป็นคนเลี้ยงดูฉัน
แต่ส่วนใหญ่พ่อแม่ของฉันที่เป็นคนเลี้ยงดูฉันจริงๆ

มีอยู่เรื่องหนึ่งที่ต้องพูดให้ชัดเจน :
ฉันไม่ได้มาเพื่อสาวฟาเฟดของฉัน

1

กุ่มภาพันท์

“คุณกำลังถ่ายคลิปหรือเปล่าคะ”

“ว่าไงนะ” ฉันขยาดมองเด็กสาววัยรุ่นผมบลอนด์ที่ยืนตรงข้าม เคาน์เตอร์ ขณะที่ฉันสแกนกล่องผ้าอนามัยแบบสอดขนาดใหญ่พิเศษ มีเด็กสาวสไลด์ไต่เตียวกันอีกสามคนยืนจับกลุ่มอยู่ข้างหลังเธอ ดวงตาเรียวยาวของพวกเขาจับจ้องฉันด้วยความสงสัยใคร่รู้พอกัน

“คลิบวิดีโอ” เด็กสาวผมบลอนด์อธิบาย แต่ก็ยังไม่ชัดเจนอยู่ดี “มีกล้องซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งหรือเปล่า”

เพื่อนๆ ของเธอพากันตื่นเต๋นกับประเด็นนี้ ต่างมองสำรวจคานเซอร์อะ ฟูนบนเพดาน และลากมือที่ตัดเล็บไว้อย่างดีไปบนนิตยสารข่าวซุบซิบราวกับ ว่ากล้อง DSLR¹ สามารถซ่อนไว้ระหว่างหน้ากระดาษบางๆ ที่มีข่าวฉาวของ เหล่าเซเลบริตีได้นั้นแหละ เด็กสาวคนหนึ่งชี้ไปทางประตู “ฉันเห็นแล้ว อยู่

---

¹ DSLR ย่อมาจาก Digital Single Lens Reflex เป็นกล้องสะท้อนภาพเลนส์เดี่ยว ระบบดิจิทัล

นั่นไง!” เธอยิ้มพรางใบกมือ

ฉันพยายามห้ามตัวเองไม่ให้กลอกตา “นั่นมันกล้องวงจรปิดค่ะ และช่วยเลิกยุ่งกับนิตยสารพวกนั้นด้วย ฉันไม่รู้ว่าพวกคุณกำลังพูดเรื่องอะไรกัน”

แต่จริงๆ แล้วฉันรู้

ฉันรู้ว่าพวกเธอกำลังพูดเรื่องอะไร... พูดถึงใคร

“คุณคือ โคลอี้ แวน ฮูเซน ไช้มี๊ยะ”

นั่นไงล่ะ

โคลอี้ แวน ฮูเซน

“ฉันเป็นแฟนพันธุ์แท้เลยละ! ฉันดูคุณมาตั้งแต่อายุสิบขวบ”

ฉันยิ้มผินและขบฟันแน่น “ฉันไม่ใช่โคลอี้ รับรางวัลสตีกัมัยยะ ลิบเซนต์”

“ไม่ค่ะ” เธอสอดบัตรเข้าเครื่องรูด เป็นบัตรแบล็กเอม็กซ์² แน่หนอนว่าเด็กสาววัยรุ่นนวมของพ่อแม่รวยที่มีวงเงินบัตรเครดิตแบบไม่จำกัดคนนี่คือตัวอย่างของโคลอี้

“แต่...แบบว่า...คุณกำลังถ่ายคลิปอยู่ไช้มี๊ยะคะ ไม่งั้นคุณจะมาอยู่ที่นี้ทำไม ให้ฉันเดานะ ชาเลนจ์การเป็นแคชเชียร์ยี่สิบสี่ชั่วโมง อะไรทำนองนั้นไช้มี๊ยะ”

“โอว!” อีกคนพูด “ชาเลนจ์ทดลองงานใหม่หนึ่งสัปดาห์ไช้มี๊ยะ”

“ไม่ใช่ค่ะ เสียใจด้วย” ฉันกระซกไปเสรีจจากเครื่องมายด์ใส่มือเธอ “ขอบคุณมากสำหรับการขอปิ้งที่ซูเปอร์ฟูดส์ ขอให้สัปดาห์ที่ตีเยี่ยมค่ะ บาย!”

เธอผงะถอยหลังด้วยความตกใจในน้ำเสียงจุ่นเฉียวของฉัน ก่อนจะ

---

² บัตร Black Amex หรือบัตร American Express Centurion เป็นบัตรเครดิตที่รับสิทธิประโยชน์และบริการเหนือระดับสำหรับผู้ถือบัตรที่ได้รับเชิญเท่านั้น มีค่าธรรมเนียมสูงมาก

รีบกลับไปจับกลุ่มเมาท์มอยกับเพื่อนๆ เสียงซุบซิบของพวกเขาฟังเหมือนเสียงยุงบินทิ้งๆ

“ยัยคนนั้นแสนน่าดู”

“ต้องไม่ใช่เธอแน่นอน โคลอี้เป็นคนน่ารักมาก”

“คุณพระช่วย!”

“มีอะไรรี”

“เธอคิดว่าหล่อนเป็นคู่แข่งแฝดของโคลอี้มั๊ย ดูจากคลิกป็นั้นนะ”

เสียงอุทานดังขึ้น “อ๊วย ใช้แล้ว”

“หล่อนชื่ออะไรนะ เจนิซีใช่มั๊ย”

“จอร์แดน”

“เจด”

“จูลี!” ฉันบอกเสียงแหลม

พวกเขาสะดุ้งแล้วหันมาเบิกตาโตมองฉัน หนึ่งในนั้นกรี๊ดเบาๆ เด็กสาวคนแรกทำกล่องผ้าอนามัยแบบสอดหลุดมือ เธอรีบคว้ากล่องขึ้นมา แล้วพวกเขาก็รีบแผ่นออกจากร้านราวกับว่าฉันคือสัตว์ติดเชื้อโรคพิษสุนัขบ้าที่พร้อมจะเล่นงานพวกเขา

“เธอตะโกนใส่ลูกค้าแบบนี้ไม่ได้นะ” เวนา แคชเชียร์ที่อยู่เ็นช่องเก็บเงินข้างๆ ฉันพูด ป้ายพนักงานดีเด่นประจำเดือนสีทองของเธอต้องแสงสว่างเป็นประกายแวววาว “ทุกคนควรรู้สึกดีเยี่ยมหลังออกจากซูเปอร์ฟูดส์”

“เอาที่สบายใจเลย”

เวนาอ้าปาก ตาวาวเมื่อสบโอกาสจะเทศนาสั่งสอนฉันเรื่องหลักการลับชื่อของซูเปอร์พนักงานที่ซูเปอร์ฟูดส์ โชคดีที่ชายคนหนึ่งเดินไปที่ช่องเก็บเงินของเธอ เธอจึงรีบหันขวับไปหาเขา “ยินดีต้อนรับสู่ซูเปอร์ฟูดส์ค่ะ” เธอพูดเสียงใส “หวังว่าคุณคงมีวันที่ดีเยี่ยมนะค่ะ!”

ฉันกลับหาพวกพ้องฟังสะโพกกับเคาน์เตอร์เมื่อเห็นผู้จัดการหรีตามองฉันผ่านช่องลิ่เหลี่ยมจัตุรัสสกปรกบนประตูห้องทำงานของเขา ฉันรีบระวัง

ตัวเมื่อถูกเขาจับตามอง และทำที่เป็นหยิกบ่งคิดแค่นี้ไปหนึ่งออกมา แล้ว
เรียงกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีแดงใบนี้ใหม่เพื่อแกลิ่งใช้เวลาวางให้เป็นประโยชน์
ขณะใจลอยคิดถึงเด็กสาวกลุ่มนั้น บางทีฉันอาจจะใจร้ายเกินไป เกิดเป็น
หญิงก็เปรียบเสมือนตกรากชั้นที่เจ็ดอยู่แล้ว ไม่ต้องพูดถึงว่าหนึ่งในพวกเธอ
กำลังมีรอบเดือน การถูกคู่แข่งของอินเทอร์เน็ทไอดอลของคุณตะโกนใส่คุณ
เป็นสิ่งสุดท้ายที่ทุกคนต้องการ

แต่สิ่งสุดท้ายที่ฉันต้องการคือการเอ่ยถึงคู่แข่งแฝดของฉัน

แค่เสียงกระซิบเรียกชื่อเธอก็ทำให้สมองฉันลัดวงจรแล้ว และมักจะ
ทำให้ฉันหงุดหงิดหน่อยๆ แค่นี้หน่อยจริงๆ

แต่ถ้าคุณรู้จักคู่แข่งแฝดของฉันเหมือนที่ฉันรู้จัก คุณจะต้องปรับมือ
ชมเชยปฏิกิริยาตอบสนองของฉัน

ความจริงอันโหดร้ายที่แฟนๆ ของ โคลอี้ แวน ฮูเซน ไม่รู้จักคือ โคลอี้
ห่างไกลจากคำว่านางฟ้าตัวน้อยๆ ผู้นำรักแบบที่เธอเสแสร้งแกลิ่งเป็น

แค่ใช้เวลาอยู่กับเธอฝ่ายเดียว ฉันก็ได้ข้อสรุปแบบนี้แล้ว

เราอายุสี่สิบเอ็ดตอนที่พบกันอีกครั้งช่วงสั้นๆ แต่กลับเป็นจุดสนใจ
ของสาธารณชนเป็นอย่างมาก เป็นการพบกันหลังจากผ่านมาสิบเจ็ดปีนับ
ตั้งแต่คนเฒ่าแล้วขับเล่นทับพ่อแม่เราใต้รถบีบีของซา หน่วยงานของรัฐ
จับเราแยกกันก่อนที่เราจะทันรู้สึกเศร้าเสียใจ เพราะคู่สามีภรรยาที่รีบเร่ง
กระบวนกรับเลี้ยงบุตรบุญธรรมต้องการเด็กแค่คนเดียว ฉันเลยถูกส่งไป
อยู่กับป่าที่เป็นหญิงกวางตั้งสี่เหนียว ปากร้าย ที่ใช้ถุงข้าวโพดอบกรอบซีตอส
เก่าๆ เป็นแฟ้มเก็บแบบแสดงรายการภาษี แต่คู่แข่งของฉันกลับได้เป็น
ลูกบุญธรรมของคู่สามีภรรยาผิวขาวฐานะดีในนิวยอร์กซิตี และสร้างแบรนด์
ใหม่ให้ตัวเองอย่างถูกต้องตามกฎหมายว่า แวน ฮูเซน เธอคงได้อาศัยอยู่
ในบ้านสร้างด้วยหินทรายสีน้ำตาลแดงที่มีบันไดหน้าบ้านแบบในซีรีส์เรื่อง
เช็ทซ์ แอนด์ เดอะ ซิตี้ อาจจะเดินย่ำเท้าเข้าไปในโรงเรียนเอกชนของพวก
ไฮโซในกระโปรงลายสกอตผ้าแคชเมียร์และถือปากกาขนนกสีชมพู ส่วนฉัน

ต้องนอนเตียงสองชั้นกับญาติที่ชอบดึงสายบราของฉันเล่นเพื่อความสนุก

ฉันรู้เรื่องชีวิตไฮโปรโพลีของโคลอี้ดี เพราะผู้คนส่วนใหญ่มักขมวดคิ้วมองฉันพร้อมแวตตาที่บอกว่าจำได้ และพูดว่า เฮ้ คุณดูเหมือน โคลอี้ แวน-ฮูเซน การใช้ชีวิตติดหูของคุณแฝดของฉันดึงดูดผู้ติดตามทางอินสตาแกรมได้มากกว่าหนึ่งล้านคน และสมาชิกยูทูปอีกหกแสนคน ในขณะที่โคลอี้กำลังผลิตเพลลิ่งกับการไปพักผ่อนบนเกาะที่บาฮามาสและโบราโบราโดยมีฉันเป็นสปอนเซอร์ให้ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าของแบรนด์เดอะโรว์และโลเอเว่ ส่วนฉันกลับต้องยืนสแกนคูปองอยู่หน้าเครื่องเก็บเงิน (และตอนนี้ก็ต้องทำอยู่!) ตอนกลางคืนฉันจะใช้เวลาหลายชั่วโมงนั่งส่องหน้าเพจของโคลอี้ และซึมเศร้ากับชีวิตที่แตกต่างกันของเราด้วยความรู้สึกเฉยชาผ่านหน้าจอ บางครั้งนิ้วโป้งของฉันก็จ่ออยู่เหนือปุ่มข้อความก่อนจะเลื่อนนิ้วออกไป

การติดต่อก็คือการเสี่ยงต่อการสร้างความผูกพัน และการสร้างความผูกพันหมายถึงว่าฉันจะต้องยอมรับความแตกต่างของเรา และเป็นการตอกย้ำความจริงที่ว่า ฉัน...ซึ่งเป็นใครบางคนที่เกิดจากมดลูกเดียวกันและก่อตัวจากเซลล์กลุ่มเดียวกัน...ล้มเหลวในทุกอย่างที่เธอไม่ล้มเหลว

แต่แล้วจู่ๆ โคลอี้ก็โผล่เข้ามาในชีวิตฉันอีกครั้ง

ฉันกำลังทำงานกะเช้าตามปกติ และกำลังคิดเงินค่ากล้วยหอมคาเวเนดิซกับเมลล็ดเจียหนึ่งถุงให้แก่สุภาพสตรีมสตีแพลตินั่มคนหนึ่งที่มีลูกน้อยร้องกรี๊ดๆ พลังตะกุกตะกักของเธอ แล้วจู่ๆ ทีมงานถ่ายทำก็วิ่งมาจากไหนไม่รู้ เล็งกล้องมาที่ฉัน อีกตัวเล็งไปที่ประตูทางเข้า

โคลอี้เดินกรีดกรายผ่านประตูกระจกบานเลื่อนเข้ามาเหมือนเป็นตัวเอกในหนังยุค 2000 รองเท้าส้นสูงไม่เกินสองนิ้วของเธอกระทบพื้นไวโนลด์ังก็กึกๆ หมวกเบเรต์สีชมพูดูเง่างาบนศึระ และแสงแดดที่ส่องกระทบแผ่นหลัง

“จูลี” เธออุทานราวกับไม่คาดคิดว่าจะเจอฉันที่นี่

การมองโคลอี้ตัวจริงก็คล้ายกับการมองภาพในกระจกหลอกตา

ที่ติดตั้งแอปพลิเคชันปรับแต่งใบหน้า เรือนผมนุ่มดูเปรี้ยวหอมของเธอยาว สลวยเป็นคลื่นเลยไหล่ ส่วนผมของฉันแห้งเหมือนฟางสีดำและแตกปลาย ผิวพรรณโคลีดูเปล่งปลั่งจากการดูแลผิวหน้าฟรี ในขณะที่ฉันดูเหมือนคนอดนอนมาสามวัน มือเธออุ่นนุ่มนวล ไม่มีร่องรอยของการทำงานหนัก เล็บแหลมๆ ทาเล็บแบบเชลแล็ก³ ใ่ว้อย่างดี ในขณะที่ฉันกัดเล็บตัวเองจนถึงเนื้อและหนังแห้งๆ ที่ลอกออกมาจากข้างเล็บ

“นานมากเหลือเกิน!” น้ำตาโคลีเอ่อคลอเข้าขณะโอบแขนกระชับ รอบกายฉันโดยมีกล้องจ่ออยู่ใกล้ๆ

ฉันถูกบีบอยู่ในอ้อมกอดของโคลีที่หอมเหมือนอยู่ในในแผนกน้ำหอม และได้แต่ยืนตัวแข็งที่ด้วยความตกใจ คำถามนับล้านผุดขึ้นในหัวฉัน เธอหาฉันเจอได้อย่างไร มาที่นี่ทำไม แต่คำถามเหล่านี้ไม่เคยหลุดจากปากที่อ้าค้าง เพราะฉันมัวแต่ตื่นแต่ตื่นมากเกินไปกับผู้คนทีรุ่มล้อมการพบกันฉัน พี่น้องอีกครึ่งของเรา

ฉันได้คำตอบเมื่อได้ดูคลิปของโคลี ปรากฏว่าโคลีจ้างนักสืบเอกชนให้ตามหาตัวฉันเมื่อหลายเดือนก่อน เขาสะกดรอยตามฉันในรถ SUV สีเข้มเพื่อรวบรวมคลิปที่ฉันก้มหน้าก้มตาดูโทรศัพท์ระหว่างเดินไปกลับจากที่ทำงาน ซึ่งต่อมาภายหลังถูกตัดต่อใส่เพลงเศร้าที่ปลดลอคสิทธิ์ ทำให้ดูเหมือนว่าฉันเป็นสัตว์เลี้ยวลูกด้วยนม มีกระเป๋าหน้าท้องที่กำลังตกอยู่ในอันตรายในสารคดีธรรมชาติ ก่อนโคลีจะมาหาฉันหนึ่งสัปดาห์ เธอติดต่อผู้จัดการห้างของฉันเพื่อขออนุญาตถ่ายคลิป พนักงานทุกคนที่อยู่เวรวันนั้นรู้ว่าโคลีจะมา พวกเขายินดีที่จะร่วมแสดงในการถ่ายทำด้วย

หลังจากการพบกันอีกครั้งที่แสนจะดรามามาของเราแล้ว ผู้จัดการก็ให้ฉันเลิกงานเร็ว (แต่ไม่มีค่าแรง!) เพื่อที่ฉันจะได้ไปถ่ายทำคลิปกับคู่แฝดของฉันต่อให้จบ ในลานจอดรถ โคลีเอาผ้าผูกตาฉันแน่น แล้วจับฉันนั่งบน

---

³ ยาทาเล็บแบบกึ่งเจล แห้งเร็ว ไม่เป็นรอยหลังจากเพิ่งทำเสร็จ

เบาะผู้โดยสารบนรถที่ติดตังกล่องไว้ถ่ายทำเรื่อง 'เซอร์ไพรส์' ขณะที่เรานั่งรถไปด้วยกัน คู่แฝดของฉันก็เล่าให้ผู้ชมที่มองไม่เห็นตัวเกี่ยวกับเรื่องราวในวัยเด็กของเรา เธอพูดถึงการเสียชีวิตของพ่อแม่เรา และการพรากจากกันของเรา เธอร้อยเรียงเรื่องราวด้วยรายละเอียดซาบซึ้งใจที่ฉันจำไม่ได้ ซึ่งมันอาจเป็นความจริง เธอเน้นย้ำคำพูดด้วยเสียงแหลมสูงว่า 'โซมัย' แล้วก็เว้นจังหวะอืดใจหนึ่งนานพอให้ฉันพยักหน้า ก่อนจะพาล้อมต่ออย่างสนุกสนานไปตามเส้นทางความทรงจำ หลังจากผ่านไปสิบห้า นาที เธอก็ปล่อยฉันลงจากรถ ยึดกุญแจดอกหนึ่งใส่มือฉันแล้วเอาผ้าผูกตาออก ฉันยังไม่ทันรู้ตัวว่าเราอยู่ที่อีกด้านของเมือง โคลอี้ก็ขึ้นไปยังบ้านหลังหนึ่งตามช่วงตึกนี้ แล้วพูดเสียงแหลม

“เวลานี้มันเป็นบ้านของเธอแล้ว!”

“ว่า...ว่าไงนะ!” เมื่อฉันย้อนกลับไปดูคลิป ฉันรู้สึกอับอายสีหน้าของตัวเองในตอนนั้นเสมอ สีหน้าฉันดูงุนงง น่าทุเรศอยู่ข้างๆ คู่แฝดที่ดูสดใสมีชีวิตชีวา ส่วนฉันดูเหมือนตัวอย่างของสภาพคนหลังสูบโคเคนแคร็กในโครงการต่อต้านยาเสพติด

“ค่าครองชีพยุคนี้ทำให้ฉันคิดว่าเธอคงต้องมีเงินใช้แบบเดือนชนเดือนจากการทำงานในร้านของชำแบบนั้น ฉันก็เลยตัดสินใจซื้อบ้านให้เธอ!” โคลอี้หัวเราะคิกข่วนจับมือเหนียวเหนียวของฉัน แล้วพาเดินรอบบ้านที่เพิ่งปรับปรุงใหม่หลังนี้

ฉันไม่อยากเชื่อเลย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่โคลอี้กำลังประสานนิ้วมือกับฉันหลังจากผ่านมานานหลายปีขนาดนี้ หรือเรื่องที่เธอซื้อบ้านให้

บ้านทั้งหลังเลยนะ

บนระเบียบที่สว่างแคสลับๆ และมีกลิ่นสีที่เพิ่งทาใหม่ เราถ่ายคลิปที่แสดงให้เห็นว่าเธอคิดถึงฉันมากแค่ไหน เธอพูดไม่หยุดแทบไม่หายใจและหวานจนลิ้น คล่องมากจนดูเหมือนกับเตรียมไว้แล้ว แต่ในช่วงเวลานั้นที่โคลอี้กระซิบว่า “ฉันคิดถึงเธอมากเหลือเกิน จู-จู” ฉันก็ใจสลายทันที

จู-จู (猪猪) ในภาษาทางตั้ง ออกเสียงเหมือนคำว่า ‘หมู่น้อย’ ฉันรู้ว่า ฟังเหมือนใจร้ายในแง่ของการเหยียดว่าอ้วน แต่ฉันสาบานได้ว่ามันเป็น การแสดงความรัก มันหมายความว่าฉันตัวเล็กน่ารัก น่ากอด น่าชื่นชม เหมือนแมคดัล⁴ ทันทึที่ชื่อเล่นในวัยเด็กนี้หลุดจากริมฝีปากมันวาวของ โคลอี้ ฉันก็แถมเปิดประตูความรู้สึกที่เก็บกดเอาไว้ และหลังน้ำตาร้อนผ่าว ฉันเชื่อในคำพูดโกหกของโคลอี้ด้วยความหวังว่าเธอคิดถึงฉัน รักฉัน และ ยากมีฉันในชีวิตเธออีกครั้ง ฉันไม่เคยรู้เลยว่าตัวเองรู้สึกว่าเหวและโหยหา ครอบครัวมากขนาดนี้จนกระทั่งโคลอี้โผล่มา...จนกระทั่งเธอเรียกฉันว่า หมู่น้อยอีกครั้ง

โคลอี้คือพระเมสสิยาห์⁵ คือนางฟ้าแสนสวยที่จุดฉันขึ้นจากความ ตกต่ำ แบบเดียวกับจิตกรรมฝาผนังการสร้างอัครทูตของมิเกลันเจโล ซึ่งเป็น ภาพที่พระเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ไปแตะมือของอัครทูตเพื่อประทานชีวิต

แล้วที่งานคนหนึ่งก็พูดขึ้นว่า “จบการถ่ายทำ” กล้องหยุดหมุนทันที

โคลอี้ก้าวห่างจากฉัน เธอกะพริบตา แวตาสดใสถูกแทนที่ด้วยความเห็นห่างจนน่าขนลุก “บาย จูลี” แล้วเธอก็จากไป

โคลอี้จากไปโดยทิ้งบ้านที่ปรับปรุงใหม่หลังหนึ่งไว้ให้ฉัน บ้านที่แสดงให้เห็นถึงการซ่อมแซมที่แปลกประหลาดของเจ้าของที่... ฐานรากที่ใกล้ทรุด เครื่องใช้ไฟฟ้าซึ่งทาสีทับไว้ เห็นดงอกออกจากมุมอัปซัน กับคิลิปูทูปในลิปดาห์ ต่อมา ‘เจอคู่แข่งที่หายไปนานของฉันและซื้อบ้านให้เธอ #ซาบซึ้ง’ มันได้ ยอดวิวสิบล้านวิวในเวลาสองวัน ผู้คนพากันกรีดกรีดในความมีน้ำใจของ โคลอี้ พวกเขาร้องไห้เมื่อดูคลิปการพบกันอีกครั้งนี้ และพูดกันว่าฉันช่าง โชคดีอะไรอย่างนี้

แต่โคลอี้ไม่เคยโทร. หาฉันอีกเลยหลังจากคลิปวิดีโอั้น ไม่เคยให้

⁴ แมคดัล (McDull) ตัวการ์ตูนหมู่น้อยชื่อดังของฮ่องกง

⁵ พระเมสสิยาห์ (Messiah) หรือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด หมายถึงพระเยซูในศาสนาคริสต์

เบอร์โทรศัพท์ของเธอ ไม่แม้แต่จะกดติดตามในอินสตาแกรม

ฉันถูกลดระดับให้เป็นแค่คนตามอ่านโพสต์ที่ไม่มีส่วนร่วม เป็นแค่ตัวเลขเล็กๆ ในยอดผู้ติดตามของโคลอี้ที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ฉันถูกกลืนหายไปในกลุ่มแฟนคลับของเธอ คอยเฝ้ามองจำนวนผู้ติดตามที่ทะลุหนึ่งล้านแล้วก็สองล้าน แล้วก็สามล้าน แล้วก็พุ่งทะยานสู่หกล้าน ฉันเฝ้ามองเธอเปิดบัญชี Tik Tok...เธอสร้างเครือข่ายกับเหล่าเซเลบริตีในงาานิวยอร์ก แฟชั่นนิวก...เธอเปิดตัวแฟนหนุ่มอย่างเป็นทางการซึ่งเป็นชายผิวขาวชกมก มีรอยสักที่ดูพร้อมจะทำพอดแคสต์เรื่อง 'สิทธิผู้ชาย' ทันทีที่ตัวเองมีวันแ่ๆ แคว้นเดียว...หลังจากนั้นไม่นานเธอก็โพสต์ประกาศแยกทางกับแฟนหนุ่มคนนั้น

บางครั้งเมื่อมีคนถามว่า เกิดอะไรขึ้นกับคู่แฝดของคุณ โคลอี้จะตอบว่า จูเลียไม่ได้เป็นบุคคลสาธารณะ เราทุกคนต้องเคารพความเป็นส่วนตัวของเธอ ผู้คนเชื่อโคลอี้ เพราะเธอคือ โคลอี้ แวน ฮูเซน ผู้นำรักที่ทำอะไรก็ไม่ผิด บางครั้งฉันยังอยากจะตอบว่า เฮ้! ฉันอยู่ที่นี่! เธอแค่ใช้ฉันถ่ายคลิปของเธอ! และจริงๆ แล้วเธอเป็นคนที่โคตรน่ารังเกียจ! แต่ฉันนึกภาพออกเลยว่าบรรดาแฟนคลับที่บ้าคลั่งของเธอจะต้องเมนต์ตอบด้วยคำพูดเกลียดชัง และพูดปกป้องขวัญใจชาวเน็ตของพวกเขาจนน้ำลายฟูมปาก เธอซื้อบ้านให้คุณหลังหนึ่งแล้ว คุณยังต้องการอะไรอีก คุณมันก็แค่ของเลียนแบบที่ซีห่วยกว่าเธอ ไม่มีใครสนใจคุณ! ออกตัวแรงเกินไปหน่อยมัย

แม้ว่าจะมียอดวิวระเบิดระเบือ (นั่งอยู่ที่ยี่สิบล้านวิว!) แต่ผู้คนก็หนีหน้าไปจากฉันอย่างรวดเร็ว ชื่อเสียงฉันดังเป็นไรวรลอยู่แค่ลิบวินาที หลังจากนั้นก็ไม่มีใครสนใจ ฉันเป็นส่วนเกินที่ลอยออกมาจากวงโคจรของคุณแฝด เป็นแค่ส่วนประกอบเล็กๆ ในชีวิตอันยิ่งใหญ่ของเธอ เป็นแค่เรื่องน่าสนใจในวิกิแฟนคลับของเธอ...รู้มัยว่าโคลอี้มีคู่แฝด

ฉันยอมรับว่าโคลอี้ไม่เคยติดต่อมาหลังจากเงียบไปหนึ่งปี ฉันบล็อกโซเชียลทั้งหมดของเธอเพื่อพยายามปกป้องสติของตัวเองไว้ แต่การปิดกั้น

ทางออนไลน์ไม่อาจใช้ได้ในโลกแห่งความเป็นจริง

ความสำเร็จที่พุ่งทะยานของคุณแฝดหมายถึงการที่มีผู้คนเข้าใจผิดมากขึ้นๆเรื่อยๆ ว่าฉันเป็นโคลอี้ เวลาที่ฉันแทบไม่เคยผ่านสองสัปดาห์ไม่ได้โดยที่ไม่ถูกตอกย้ำถึงเรื่องที่โคลอี้ทรยศฉัน ฉันรู้สึกดีทุกครั้งที่มีคนพูดถึงโคลอี้ บางคืนฉันยังได้ยินเสียงเธอเวลาที่บ้านโทรมๆ หลังนี้สิ้นสะเทือนห้องหับภายในบ้านเหมือนส่งเสียงตรงว่าจู้-จู้ รวากับว่าเสียงเธอดังสะท้อนติดอยู่ระหว่างกำแพง มันครูดสีขาวยที่ทาทับไว้หลายชั้นเพื่อพยายามตะเกียกตะกายออกมา

“มันไม่เหมาะสมที่จะตะโกนใส่ลูกค้า” ผู้จัดการของฉันกำลังพูด

ฉันมีความรู้สึกว้าวเราเป็นคนพ็อง ช่างหลังผู้จัดการเป็นรูปถ่ายของเราที่ยึดแน่นบนประกาศนียบัตรพนักงานดีเด่นประจำเดือนกับคุปอง \$50 ของซูเปอร์ฟุตส์ เราเอาคุปองนี้ซื้อซูปเปอร์ฮีโร่สลิปหุ้มกระโปรงไปบริจาคให้แก่องค์กรการกุศลในห้องถิ่น ฉันเกลียดเธอ

“ขอโทษค่ะ”

“ผมยังหักเงินค่าหมากฝรั่งที่คุณขโมยไป จากเช็คค่าแรงสัปดาห์นี้ของคุณด้วย”

ฉันมั่นใจว่าชั้นวางหมากฝรั่งอยู่ในจุดบอดที่ไม่มีใครมองเห็นแล้วนะ เราพ็องเรื่องนี้ด้วยซ้ำมัย

ผู้จัดการโน้มตัวมาข้างหน้า เสียงเขาแผ่วเบาเคร่งขรึม ลมหายใจเหม็นกลิ่นแซนดวิชใส่ซาลามีที่เขากินเป็นอาหารกลางวัน “คุณเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญ ของซูเปอร์ฟุตส์มาสิบปีแล้ว ผมถึงอะลุ่มอล่วยให้คุณเสมอ แต่ไม่ใช่ความผิดครั้งแรกหรือครั้งที่สอง อย่าให้มันเกิดขึ้นอีก เข้าใจที่ผมพูดมั๊ย”

ฉันพยักหน้าพลางมองหนังแห่งๆ รอบเล็บ

เขาไล่ฉันออกจากห้อง

ฉันไม่กล้ากลับบ้าน เพราะรู้ว่าเสียงของโคลอี้จะต้องดังลอดผ่าน

กำแพงในคืนนี้ และเพื่อปลอบใจตัวเอง เจลลี่ก็มีแบร์ห่อหนึ่งได้เข้ามาอยู่
ในกระเป๋าของฉัน

ฉันกำลังกัดหัวหมีสีขาวรสลับประดตตอนที่เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ฉัน
มองหน้าจอ แล้วแทบสลักเจลลี่

ทำเลขที่ตั้งได้เบอร์โทรศัพท์... นิวยอร์ก

ฉันรู้จักคนจากนิวยอร์กแค่คนเดียว

โคลอี้

2

“ฮัลโหล”

เสียงลมหายใจหอบเป็นห้วงๆ และมีเสียงรบกวนดังซ่า

“ฮัลโหล” ฉันพูดซ้ำ “นั่นใครคะ”

ฉันฟังคำพูดได้ไม่ชัด รวากับว่าคนที่โทร. มาเอานี้เฝือกขึ้นปิดลำโพงไว้ หรือเหมือนคนน้ำลายฟูมปาก ฉันกดโทรศัพท์แนบหู แล้วหยีตาราวกับจะช่วยให้ฟังได้ชัดมากขึ้น “ฮัลโหล”

แล้วฉันก็ได้ยินเสียงเธอ...อู๋แฝดของฉัน...หรืออย่างน้อยก็คิดว่าได้ยินมันฟังยาก แต่ฟังคล้ายกับเธอพูดซ้ำๆ ว่า *มิดพลาด มิดพลาด มิดพลาด*

“โคลอี้ ใช้เธอหรือเปล่า มีอะไรผิดพลาด”

มีเสียงไอและเสียงครางมากขึ้น

ฉันรับเสียงดังสุดแล้วเปิดลำโพง “ได้ยินฉันมั๊ย เกิดอะไรขึ้น!”

“จู้-จู้...ฉันขอโทษ”

“ว่าไงนะ ขอโทษเรื่องอะไร โคลอี้ ฮัลโหล”

สายขาดไป

ฉันหายใจไม่ออก ลิ่นแห้งผากและรู้สึกแข็ง เจลลี่ก็มีแบร์เหนียวๆ

เคลือบอยู่ในคอ

ฉันโทร. กลับไปหาโคลอี้ มันดั่งแล้วดั่งอีก *ไฮ โคลอี้พูดคะ ผาก* *ข้อความเสียงหรือส่งข้อความให้ฉันก็ได้ รักคุณนะ!* สัญชาตญาณทำให้ฉันวางสายก่อนเสียงสัญญาณรับฝากข้อความจะดังขึ้น ฉันไม่แน่ใจว่าจะพูดอะไร ความคิดของฉันกำลังสับสน

โคลอี้ไม่ได้คุยกับฉันมาตั้งสามปีแล้ว จู่ๆ ตอนนี่เธอก็โทร. มาเนี่ยนะทำไม ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอมีเบอร์ฉัน ฉันโทร. หาเธออีกครั้ง *ไฮ โคลอี้พูดคะ ผาก...ฉันวางสาย*

ฝากข้อความเสียงจะกลายเป็นหลักฐานว่าโคลอี้ยังมีอำนาจเหนือฉัน และฉันยังแคร์เธอทุกๆ ที่ไม่ควรแคร์ โคลอี้ทอดทิ้งฉันอีกครั้งอย่างไร้น้ำใจหลังจากที่ให้สัญญาว่าจะกลับมาติดต่อกันใหม่ และฉันก็โง่งที่หลงเชื่อเธอ ฉันจะปล่อยให้ตัวเองถูกด้อยค่าเป็นครั้งที่สองไม่ได้

อะไรจะเกิดขึ้นถ้ามันเป็นแค่การเล่นตลก *แค่หลอกน้องสาวฝาแฝด* *ที่หายไปนานของฉันให้คิดว่าฉันกำลังจะตาย! #ข้ากลัว* มันไม่เข้ากับภาพลักษณ์ของโคลอี้เลยที่จะเล่นตลก แต่เธอก็สร้างคอนเทนต์หลากหลายแนวมาก่อนแล้ว เช่น *ซื้อบ้านให้ฉัน* บางทีเธออาจจะกำลังลองทำอะไรใหม่ๆ สมัยนี้การเล่นตลกหวนกลับมาฟื้นคืนชีพอีกครั้งแล้วไม่ใช่หรือ

ฉันยัดโทรศัพท์มือถือเข้ากระเป๋าแล้วเดินกลับบ้านต่อไป เคี้ยวเจลลี่กัมมีแบร์หลายกำมือเพื่อกำจัดความคลั่งไคล้ที่ยังค้างคาอยู่

เสียงกระซิบของโคลอี้ดังตามฉันไปทั่วทุกแห่ง จู-จู ทั้งในระหว่างที่ฉันแกะซองสล่าซานญาที่เกาะเป็นคราบแห่งกรังออกจากเคาน์เตอร์ครัวที่สี่โลก *ผิดพลาด* เสียงเธอดังขลุ่ยหลักในคอขณะที่ฉันนอนบนพื้นห้องนั่งเล่นพลาจัจบัวเชิงผนังฟู่นชระอะที่ฉันไม่เคยทำความสะอาด *ฉันขอโทษ* เธอกระซิบในห้องน้ำขณะที่ฉันกำลังรับกรรมจากการกินขนมหวานมากเกินไป

เธออยู่กับฉันขณะที่อาบน้ำ แปรงฟัน และเป่าผมให้แห้ง
ไม่ว่าฉันจะอยู่ที่ไหนและทำอะไร เธอไม่เคยเลิกยุ่งกับฉันเลย
คืนนั้นฉันนอนไม่หลับ

3

เข้าวันรุ่งขึ้นฉันเพลียมาก แต่ก็ยังตอกบัตรเข้างานกะตัวเองที่
ซูเปอร์ฟูตล์ และพยายามทำทุกอย่างตามปกติ
“รับถุงมัยคะ”
“จ่ายเงินด้วยวิธีไหนคะ”
“เป็นเด็กน่ารักอะไรอย่างนี้!” แต่จริงๆ แล้วเป็นเด็กขี้เหร่ที่สุดที่ฉัน
เคยเห็น

ฉันรู้สึกแย่มาก แต่งานซ้ำซากที่ไม่ต้องคิดเยอะก็ทำให้ฉันไม่ฟังชาน
แล้วก็มีช่วงเวลาที่ยืดสงบในตอนบ่าย เพลง “ซานตาคลอส อีส
คัมมิง ทู ทาวน์” ของ ไมเคิล บูเบล ดังเบาๆ อยู่เหนือศีรษะ (ผู้จัดการ
ยังไม่เปลี่ยนเพลงนับตั้งแต่เดือนธันวาคม) เราเล่าเรื่องที่เธอถ่ายพยาธิแมว
ของเธอเมื่อคืนนี้ให้ฟังอย่างสนุกสนาน เธอบรรยายอย่างละเอียดลออจน
นำชนลูก ฉันคิดว่ามันคงเป็นรสนิยมที่แปลกประหลาดของเร

ฉันยื่นฟังเครื่องเก็บเงินพวงพยับหน้ายังกับว่าสนใจเรื่องราวของ
เรามากเหลือเกิน *ใช่ เรา อู๋ย เลาเรื่องพยาธิในลำไส้ของสัตว์เลี้ยงของเธอ
ให้ฉันฟังอีกสิ!*

ทันใดนั้นเอง โคลอี้ก็ตีบคลานกลับเข้ามาเกาะไหล่ฉันเพื่อกระซิบ
ข้างหูด้วยเสียงซุกซลักเหมือนคนน้ำลายฟูมปาก

จู-จู

ยิ่งฉันพยายามเมินเฉยต่อมันเท่าไร เสียงก็ยิ่งดังมากขึ้นเท่านั้น

ผิดพลาด ผิดพลาด ผิดพลาด

อะไรจะเกิดขึ้นถ้าบังเอิญมีเรื่องร้ายแรงบางอย่างเกิดขึ้นจริง และ
ฉันเป็นคนเดียวที่โคลอี้โทร. หา

“จูลี”

“แก้มเธอดูซีดๆ นะ ที่รัก” เรวาพูด “เป็นอะไรหรือเปล่า”

ฉันยกฝ่ามือลูบหน้าผาก “อาจจะเป็นหวัดมั้ง ฉันนอนไม่ค่อยหลับ”

“มันทำให้ฉันนึกถึงพูซึพู ซึเนียร์ที่เป็นหวัดเมื่อสองสามเดือนก่อน
ฉันรู้ว่ามันยากที่จะเชื่อ เพราะคนส่วนใหญ่ไม่คิดว่าสัตว์จะเป็นหวัดเหมือน
คนได้ยังไง...” เรวาล้ำม่อต่อไป แต่ฉันไม่สามารถโฟกัสกับคำพูดของเธอได้
ความสนใจของฉันไปอยู่ที่ภาพสะท้อนของตัวเองบนแว่นตาของเธอ รอย
นิ้วมือมันๆ ที่ยังเหลืออยู่บนแว่นทำให้ภาพใบหน้าฉันดูพว้าเลือน และเปลี่ยน
แปลงรายละเอียดบนใบหน้าจนกระทั่งทั้งหมดที่ฉันเห็นคือภาพคู่แฝดของฉัน
เสียงแหบห้าวของโคลอี้เล่นงานฉันอีกครั้ง และเหมือนมีตัวแมลงซูดเข้าไป
ในแก้วหูของฉัน จู-จู โคลอี้เกาะติดฉันแน่นจนฉันไม่อาจสลัดเธอออกไปได้
งานกะของฉันยังลากยาวต่อไป และโคลอี้ก็ยังคงอยู่ในหัวความคิด
ของฉัน

ฉันโทร. หาเธออีกครั้งตอนพักเที่ยง

ไม่มีใครรับสาย

ฉันไม่มีสมาธิจนถึงกับลิ้ม PLU⁶ ของกล้วยด้วยซ้ำ

---

⁶ PLU ย่อมาจาก Price Look-Up เป็นรหัสค้นหาราคาที่ติดบนสติ๊กเกอร์ของผักผลไม้
ในร้านค้า

พอกลับถึงบ้าน ฉันโทร. หาโคลอี้ อีกห้าครั้ง

พอโทร. ครั้งที่หก ฉันก็ยอมกล้ากดไลน์ตัดดีศรีและฝากข้อความเสียงไว้

“ฮะ...เฮ้ จูสีพูดนะ คู่แฝดของเธอ...ซึ่งฉันมั่นใจว่าเธอรู้อยู่แล้ว เอ่อฉันเป็นห่วงเธอนิดๆ โทร. กลับมาหาฉันได้มั้ย ฉันจะส่งข้อความถึงเธอด้วย” ฉันขมลุกเมื่อวางสายและฟังเสียงตัวเองกลับไปกลับมาในหัว

ฉันส่งข้อความไปถึงเธอ เฮ้ แค่เช็กดูว่าเธอโอเคดีหรือเปล่า ฉันรอให้สถานะขึ้นว่าอ่านแล้ว แต่มันไม่ขึ้น

ความกังวลกัดกินใจขณะที่ฉันเดินมุ่งหน้าไปมารอบห้องครัว

ฉันอยากได้ความสบายใจจึงท่องอินสตาแกรมและอ่านความคิดเห็นโหดร้ายบนริลส์ มีโฆษณาขายเสื้อผ้าไพล์ขึ้นมาในฟีดข่าวของฉัน มันเป็นกระโปรงแบบที่ฉันคิดไว้ในใจ สไตรล์สาวหวานมีโบและติตระบาย แต่มันคงดูเซยมากในชีวิตจริง ถึงยังไงฉันก็เข้าไปในเว็บไซต์กระจอกๆ น้อยูดี กระโปรงตัวนี้ราคาห้าสิบบาทดอลลาร์ บอกได้เลยว่ามันจะต้องเป็นการสั่งซื้อผ่านคนกลางและอีกสามเดือนสินค้าถึงจะมาบ้านฉันในสภาพไม่ตรงปก (ถ้ามันส่งมาถึงจริงๆ นะ) แต่ฉันก็ยังกดสั่งซื้อโดยผ่านจ่ายสิ่งวด เพราะโหยหาอยากรู้สึกมีความสุขที่สุดแม้เพียงชั่วคราวจากการชอปปิงแบบไม่ยั้งคิด เสียงแจ้งเตือนยืนยันการสั่งซื้อดังตึงในอีเมลของฉันพร้อมๆ กับที่ธนาคารแจ้งว่ายอดเงินในบัญชีเหลือน้อย ความเสียวใจเอ่อล้นในอก ฉันคลิกอีเมลเพื่อหวังจะยกเลิกคำสั่งซื้อ แต่ลิงก์สำหรับให้ความช่วยเหลือลูกค้ากลับแดงไปที่หน้าเว็บว่างเปล่า

ฉันเช็กดูข้อความที่ส่งถึงโคลอี้ อีกครั้งด้วยความรู้สึกหงุดหงิด เธอยังไม่อ่าน

ความโกรธแค้นเข้าครอบงำฉันทันที ฉันเกลียดที่ตัวเองต้องเปลืองเงินกับกระโปรงที่ไม่ได้ต้องการ เกลียดที่โคลอี้มีอิทธิพลเหนือชีวิตฉันด้วยการโทรศัพท์มาแค่ครั้งเดียวกับคำพูดพึมพำแค่นี้ก็คำ เกลียดที่ฉันไม่อาจเลิก

คิดถึงเธอ และเกลียดที่คู่แข่งมีอำนาจควบคุมชีวิตฉัน แต่ที่เกลียดมากที่สุดก็คือการที่ฉันรู้ว่า ถ้าโคลอี้ยอมให้โอกาสฉันจริงๆ และถ้าเธออ้าแขนกว้าง ฉันจะต้องยอมเสียศักดิ์ศรีและกลานเข้าเข้าไปหาเธอ

ฉันพิมพ์ชื่อผู้ใช้ในستاแกรมของโคลอี้ คลิกไปที่เพจของเธอ แล้วจ่อนิ้วโป้งเหนือคำว่า *ปลดบล็อก*

นับตั้งแต่ที่เราพบกันอีกครั้ง ฉันพยายามอยู่ห่างจากโลกโซเชียลของโคลอี้ให้มากที่สุด รูปและคลิปของเธอคือประตูที่ทำให้ฉันเสพติดการเข้าสู่โลกในมิติอื่นที่เหนือจริง ขณะที่ฉันนั่งดูวีล็อกของโคลอี้และเลื่อนดูฟีดข่าวของเธอ โลกแห่งความเป็นจริงของเราทั้งคู่ก็ผสมผสานกันในความคิดของฉันจนกระทั่งเมื่อมาถึงจุดจุดหนึ่ง ขอบเขตที่กั้นระหว่างโลกของโคลอี้กับโลกของฉันกลายเป็นหนึ่งเดียวกัน ฉันเริ่มเชื่อว่าฉันเป็นคนที่ดีที่สุดนอนบนเตียงกว้างใหญ่ขนาดเตียงไซซ์ของโคลอี้ แปรงพันอยู่ข้างอ่างล้างหน้าซึ่งทำด้วยหินอ่อนอิตาลี ใช้เครื่องสำอางดูแลผิวสิบขั้นตอนแบบที่จำเป็นประจำอยู่หน้ากระจกแต่งหน้าที่มีไฟส่องด้านหลัง และทอดไขกรอบฟูอยู่ในห้องครัวที่ปูผนังด้วยกระเบื้องตุรกี

มันง่ายเหลือเกินที่จะโอนเอียงเข้าไปในความคิดเพื่อเจ้านี่เมื่อพวกคุณมีหน้าตาเหมือนกัน บางครั้งฉันก็ปล่อยให้จินตนาการพวกนี้ตกผลึกก่อนเข้านอน เวลาที่ฉันฝัน ภาพเหล่านั้นจะยังคงดำเนินต่อไป ดูชัดเจนและเหมือนจริง แต่มันก็เหมือนกับสิ่งใดๆ ทุกอย่างที่ไม่เคยคงอยู่ตลอดไป เสียงดังลั่นของนาฬิกาปลุกจะต้องจุดฉันออกจากความสุข และพอลืมตามองเพดานที่แตกร้าวกับโคมไฟที่ทาสีทับ ความแตกต่างในโลกแห่งความเป็นจริงของเราก็พุ่งเข้ามาในความคิดของฉันอย่างรุนแรง แค่ปลดบล็อกอินสตาแกรมของเธอกลายเป็นเรื่องตลกใจถึงทุกอย่างที่ฉันไม่มี และทุกเรื่องที่ฉันลืมเหลว

นี่คือรูปแบบของฉัน มันเป็นการบ่อนทำลายตัวเองอันน่าหดหู่ แต่ฉันก็ไม่อาจห้ามตัวเองได้ โคลอี้คือสิ่งเสพติดของฉัน ฉันเสพติดตัวเองที่

เต็มไปด้วยความเกลียดชัง ฉันโหยหาการเติมเต็มตัวเองด้วยความโกรธแค้น
แต่ให้ฉันรู้สึกโกรธและอิจฉาก็ยังดีกว่ารู้สึกว่างเปล่า

ทีเี่ยวนี้ฉันต้องการคำตอบเพื่อสนองความอยากรู้ อยากเห็นของตัวเอง
มีเหตุผลสมควรสำหรับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป

ฉันคลิกปลดบล็อก แล้ววีเฟรชหน้าเพจของเธอใหม่